

Sygn. akt V KK 235/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 października 2019 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **K.S.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 26 września 2018 r., IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 30 listopada 2017 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 listopada 2017 r. (sygn. akt II K (...)) K. S. został uznany winnym czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 września 2018 r. (sygn. akt IV Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

- „1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez brak prawidłowego rozważenia i uzasadnienia zarzutu pierwszego (I.) apelacji obrońcy K.S., mające postać braku prawidłowego ustosunkowania się do podniesionego w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego zarzutu obrazy przepisów postępowania tj. art. 7, 4, 5 §2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., mającego wpływ na rozstrzygnięcie, poprzez uznanie, iż oskarżony miał świadomość tego, iż rzeczy opisane w zarzucie oskarżenia pochodziły z czynu zabronionego, a nadto, że zamiarem oskarżonego była pomoc w ich zbyciu, w konsekwencji poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa paserstwa;*
- 2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego tj. z art. 291 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i:*
- a) pominięcie, że nie wystarcza ukrycie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, a warunkiem odpowiedzialności za ten czyn w omawianej postaci nie jest tylko dokonanie czynności polegającej na utrudnieniu albo uniemożliwieniu ujawnienia rzeczy przez osobę, pozbawioną jej posiadania lub przez organy ścigania, czyli ukrycie jej, lecz sprawca musi mieć ponadto świadomość, że takim zachowaniem pomaga innej osobie do ukrycia rzeczy, choćby osoba ta o pomocy tej nie wiedziała. Warunkiem odpowiedzialności za pomoc do ukrycia rzeczy, o której mowa w art. 291 § 1 k.k., jest świadomość i wola albo co najmniej godzenie się sprawcy, że takiej pomocy swoim zachowaniem udziela.*
- b) świadomość o pochodzeniu rzeczy z czynu zabronionego musi istnieć u sprawcy (pasera) w chwili realizacji czynności wykonawczych przestępstwa paserstwa.”*

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu jako sądowi pierwszej instancji, względnie przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania, o uniewinnienie oskarżonego.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, www.sn.pl).

Sąd Najwyższy wielokrotnie rekonstruował już w swoim orzecznictwie standard kontroli apelacyjnej akcentując, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Lektura kasacji, a zwłaszcza jej uzasadnienia nie pozwala na odnalezienie w niej rzeczowych argumentów, mających świadczyć o rażących błędach Sądu II instancji mających dodatkowo istotny wpływ na finalny kształt prawomocnego wyroku. Skarżący w zakresie zarzutu 1 powtarza dość ogólnikowo podniesione już w apelacji argumenty mające jego zdaniem świadczyć o naruszeniu prawa procesowego, a de facto poczynieniu błędnych ustaleń faktycznych już na etapie pierwszoinstancyjnym. Brakuje zatem owego procesowego łącznika pomiędzy treścią wyroku Sądu II instancji a domniemanymi naruszeniami prawa

procesowego. Trudno w argumentacji skarżącego odnaleźć zarzuty o kasacyjny charakter. Natomiast w zakresie zarzutu 2, argumenty skarżącego są całkowicie chybione, gdyż Sąd II instancji nie stosował prawa materialnego, którego naruszenie się mu zarzuca.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

as